

Spejdernes Magasin

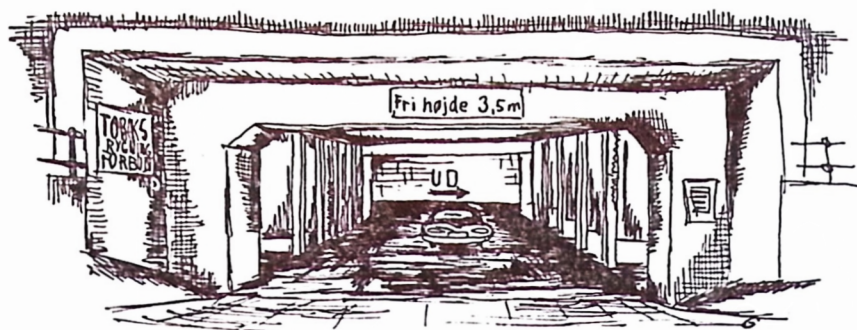
48. årgang nr. 9

1964

Nu da Julen igen nærmer sig kunne man spørge, hvad er det egentlig for en begivenhed vi fejrer? Hvor stammer festen fra og hvor gammel er den egentlig?

Vor nordiske julefest er en blanding af en ældgammel hedensk fest, der blev fejret af vore forfædre ved midvintertid, når solen »vendte« og månen stod i »ny«, hvilket normalt fandt sted en gang i begyndelsen af januar, — og den syd fra kommende kristne julefest, der allerede var gammel da den kom herop. Men hvor stammer denne kristne fest fra?

Det hændte i en garage -

En juleprædiken, der er anderledes end du tror

Af Bjørn Højbo

I Kristendommens ældste dage fejrede man slet ikke Jul, Kristi fødselsdag. De gamle kristne mente at det var såre hedensk at fejre sin fødselsdag og de henviste i den forbindelse bl. a. til det Ny Testamente, hvor netop en sådan ugudelig krop som Herodes gjorde et stort nummer ud af sin fødselsdag. Det var under en sådan fødselsdagsfest at han lod Johannes Døberen halshugge, så det var jo ikke ligefrem et eksempel til efterfølgelse. Vi finder da heller ikke spor af julefester i de første to århundreder. Der fandtes derimod hos romerne en midvinterfest til ære for solen der »vendte«, og denne fest fejredes på den efter datidens kalender korteste dag, nemlig den 25. december. Denne fest hed den uovervundne sols fest, sol invictus'-festen. Da kejseren blev anset for i

det menneskelige samfund at spille samme rolle som solen på himlen, nemlig at være den livgivende, den der bringer orden i alt, den der bringer lys overalt, så blev denne dag til en fest for kejseren. Da nu Kristus blev anset for at være den himmelske kejser, overførte man simpelt hen denne fest på ham og skabte den kristne julefest. Det første vidnesbyrd vi har om at man har fejret jul er fra 354 fra Rom, hvor der står i en gammel kalender at denne dag er kristi fødselsdag.

Man har altså valgt af helt andre grunde end historiske at lægge Kristi fødselsdag på netop denne dag. Hvornår er Kristus da født? Det ved vi egentlig ikke. Stedet er efter traditionen Bethlehem, og her er der ingen tvivl i overleveringen. Hvilket

år han kom til verden ved vi ikke helt bestemt, blot ved vi at det ikke var i det år vi kalder år »0«, thi den mand der i oldtiden prøvede at udregne Kristi fødselsår lavede en regnefejl på ihvertfald 6 år. Kristus er født i året 6 eller 7 før vor tidsregning. Datoen kender vi ikke, men givet er det, at det ikke har været natten til den 25. december, det fremgår nemlig af Evangeliet, at der var hyrder og får på marken og det er ganske utænkeligt i Bethlehems-egnen på denne årstid hvor det er alt for koldt til dette. Det mest rimelige vil være at sætte fødselsdagen til engang i april, hvor vejret er stabilt og godt. Vi ved også at der var folketælling, og man jager nu engang ikke en hel befolkning ud på

(Fortsættes side 167)

I dette nummer:

Forsidebilledet viser ulveunger fra Østerbro i gang med juleforberedelserne.
(foto: Rasmus Nielsen)

Det hændte i en garage	162	Nåletræer i danske skove	170
De trellens råd	163	December i naturen	174
Ved lejrålet (Spejderchefen)	164	Junglenyt	175
Jul på en anden måde	165	Kim - Alverdens lille ven	176
Sospejdere: Bådsmandspiben	166	Spejdertidende	177
Skovmænd: Primitiv madlavning	168	Æressiden	179

»Hvad mener de 13 om begrebet julegood-turn«, spørger en Aalborg-spejder og det tør jo siges at være et aktuelt problem just nu, så vi kaster os ud i det!

Her op til Jul er der jo næsten ingen grænser for den flid hvormed fattigdom og elendighed dyrkes af et betydeligt antal velmenende mennesker.

Der uddeles juletræer, beklædningsgenstande, fodtøj, legetøj, brændsel og frem for alt julekurve stuvende fulde af alskens herligheder, herunder naturligvis den obligatoriske flæskkesteg. Også en stor del af landets patruljer deltager i dette julehaløj.

Hjælpsomheden og ønsket om at være noget for andre er prisværdig, blot antager det hele undertiden sådanne former, at man fristes til at trække på smilebåndet. — Personligt har jeg således en lille-juleaften været vidne til at en spejderpatrulje troppede op hos en nødlidende familie for at aflevere en smuk julekurv, som patruljens medlemmer under store anstrengelser havde skillinget sammen til. Alt gik planmæssigt. Patruljen blev modtaget med taknemmelighed og deres julekurv blev anbragt på familiens køkkenbord som nummer fire i en række af omtrent ens julekurve.

I en sådan situation, hvor der ikke behøver at være tale om misbrug,

men nok om almindeligt rod på det kontor, der har anvist spejderpatruljen den nødlidende familie, kan man vælge at indtage tre forskellige holdninger.

Den ene er forargelsen. Man fastslår sammen med sine kammerater, at dette er noget pjat som man ærlig talt ikke vil være med til. Man drager herudover den urigtige slutning, at der ikke længere er behov for private hjælpeaktioner, af den omhandlede art,

idet velfærdsstaten har løst alle den slags problemer en gang for alle.

Den anden er selvglædens. Man deltager kritikløst i det store julehaløj. Det vigtigste ved ens julegood-turn er ikke længere den nød, som julekurven skulle være med til at lindre, men dette at ens egen julefest bliver mere rigtig — mere stemningsfuld, når samvittigheden

ensbetydende med en manglende forståelse for at nød og elendighed trives udmærket på alle mulige andre tidspunkter end netop de sidste 14 dage op til jul, hvor en forfærdelig bunke mennesker yder en enorm indsats for at skaffe sig selv det, der så kønt betegnes som »den sande julefred«.

Den tredje holdning er denne, at vi betragter vores spejdermæssige julegoodturn som en naturlig del af det arbejde vi som spejdere har pålagt os selv at udføre året rundt. Vi behøver nemlig ikke at indskrænke vores aktioner til juletiden, men møder for eksempel troligt op ved fastelavn, påske (husk lammestegen), pinse, etc. etc., i erkendelse af at menneskelig nød trives ikke alene i december, men også i årets øvrige måneder.

Og så skal vi iøvrigt ikke forarges over at så mange blot en eneste gang om året mere eller mindre bevidst forsøger at realisere det program, der blev præsenteret af Ham, hvis fødselsdag vi skal til at fejre om en lille månedstid. At man så kunne ønske sig denne imponerende indsats fortsat året igennem er en anden historie, — men det er blandt andet op til dig og din patrulje.

Nr. 8

Er JULESAMVITTIGHEDEN i orden...?

er i orden, — og det er den jo, når man har været med til at bringe en »stakkels« familie en julekurv. Da det vigtigste er tilfredsstillelsen af egen samvittighed er det i den forbindelse af mindre betydning om det vi foretager os, nu også virkelig har nogen betydning for vore »ofre«. Muligvis kunne den pågældende familie have været hjulpet langt bedre på en anden måde end ved den julekurv, som vi så stolt kom og afleverede, men det ænsede vi ikke. En sådan indstilling er helt forkert, og den er i langt de fleste tilfælde

FRITZ BAY-

VED LEJRBÅLET

Om sommeren er der jo nogle, der går i alt for korte — næsten uanstændige — shorts i stedet for de pæne korte spejderbukser, der bør nå til 6 cm over knæskallens øverste kant, ikke sidde over skridtet. Og så er der nogle, der har brugt spejderhatten alt for meget til at blæse med. Brug et grydelåg i stedet, eller en tallerken, og skån din pæne hat — den klæder dig nemlig, når den er i orden.

Disse for korte bukser bevirker også, at når det bliver køligt i vejret, så dukker de samme spejdere op med — oh rædsel — lange cowboybukser eller lign. i forskellige fantastiske farver.

der) og det skal gøres fra en gang i oktober til Sct. Georgsdag.

Det vil sige, at senest 1. november skulle du være begyndt at gå med lange bukser til uniformen. Derimod må du for vor skyld gerne gå med dine knickers i skole — er det ikke mode nu, så er I vel så mange, at I kan sørge for, at det bliver det.

Hør, hvad vor gamle chef, Baden Powell sagde om uniformen:

»Spejderuniformen er nu et broderskabsbånd mellem alverdens drenge, fordi den er ens for alle. Den korrekt bårne uniform og den enkelte spejders fikse udseende har stor betydning for spejderbevægelsen. Det viser, at han er stolt af sig

Spejderchefen har ordet!

I årets løb møder jeg ikke så få spejdere — både når jeg selv færdes i uniform, og når jeg er civil.

I almindelighed har jeg kun grund til at gæde mig over at se jer på jeres raske færd ad Københavns udfaldsveje, på gaderne eller i byerne og på vejene landet over.

Er du spejder - ligner du en spejder?

Får du så en sweater over blusen og glemmer hatten, så er der ikke mange, der kan se, at du er spejder, og det er måske en fordel for os, men næppe for dig.

Korpset har nu vedtaget, at der til vinteruniformen skal bæres khakifarvede knickers (for enkelte troppe mørkeblå knickers eller skibenklæ-

selv og sin trop. En sjusket klædt spejder, hvis uniform ikke er reglementeret, nedsætter derimod hele bevægelsen i folks øjne.

Vis mig en sådan fyr, og jeg kan vise dig en dreng, som slet ikke har forstået, hvad det vil sige at være medlem af det store broderskab.«

THORKILD.

JUL på en anden måde

AI EP

Når tusmørket sænker sig over land og by og kirkeklokkernes kimen fortæller at juleaften nærmer sig, når den sidste forjagede travlhed er ved at ebbe ud, bereder det ganske land sig på at holde jul. — Der er imidlertid i et samfund som vort mange mennesker, der ikke kan holde jul, sådan som du og jeg. Også juleaften skal der folk til at passe hele samfundets indviklede maskineri. Trafiknettet, jernbaner, fly, skibe og busser ophører jo ikke med at fungere, fordi det er juleaften og på el- og gasværker oplever man netop denne dag som en af årets travleste. Også redningskorpsenes og brandvæsenets folk må være på plads. Hele julenat strømmer det nemlig ind med meldinger om ulykker, juletræsbrande og hvad der nu ellers følger med den slags begivenheder, når en hel befolkning er i højtidssstemning.

Men der er andre steder hvor julen adskiller sig fra din og min. Jeg behøver blot at nævne hospita-
lerne, sygehjemmene og hvilehjem-

mene, hvor livets alvor ikke længere lader sig skjule — selv på juleaften.

Og så er der endelig en gruppe mennesker for hvem julen er helt forskellig fra alle andres, — og det er de hjemløse. For alle os, der har et hjem — stort eller småt, er det en mærkelig og fremmed tanke, at der i vores velfærdsprægede land findes mennesker, der er uden noget hjem. Mennesker, for hvem tilværelsen er gået i stykker. Oftest har disse hjemløse kendt bedre tider, men så pludselig er det hele brudt sammen for dem og tilværelsen har mærket dem på en sådan måde at det aldrig er forvundet. Måske har de søgt glemsel i »flasken« — og så skete der det ulykkelige, at de glemte at holde op igen. Fælles for dem alle er, at de i dag i den øjeblikkelige situation er forstødte, glemte, ensomme og uden noget hjem.

En gruppe mennesker slog sig sammen om at gøre en indsats for disse samfundets stedbørn og planerne blev hurtigt bragt til virkelighed, blandt andet ved hjælp af

DSB, der stillede en grund til rådighed samtidig med at man skænkede et antal udslidte gods- og passager-vogne; og med en helt utrolig arbejdsindsats fra de impliceredes side blev et lille ensomt beliggende hjørne ude i Sydhavnen omdannet til et beskedent »hjem« med 56 sovepladser og et mindre lokale til at opholde sig i. »Himmelekspressen« var startet.

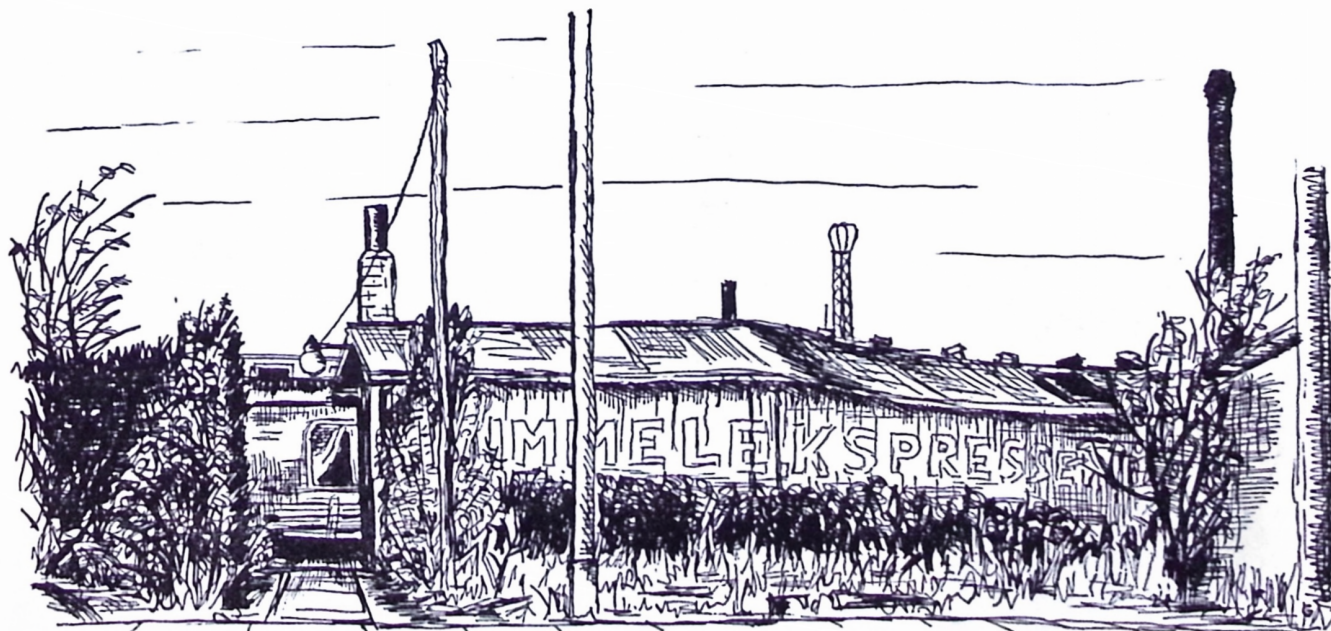
Navnet skyldtes togvognene samt det faktum, at de fleste medlemmer i gruppen var religiøst engagerede mennesker, og navnet blev godtaget med det samme og blev siden hen officielt.

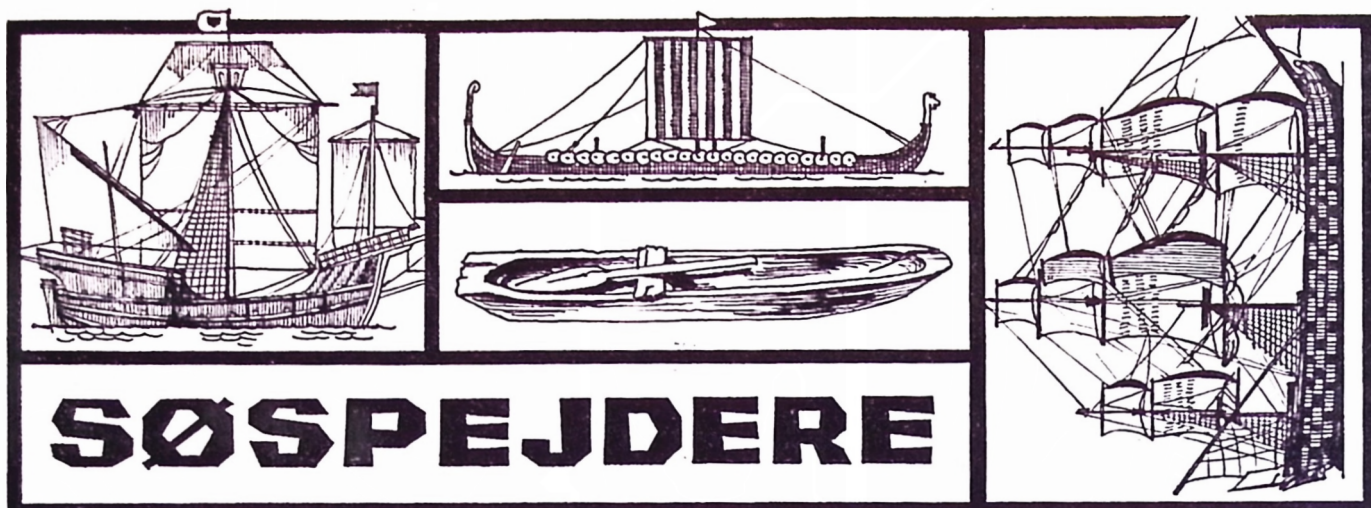
Her praktiseredes den fremstrakte hånds politik. Målet var at yde øjeblikkelig hjælp til dem, der måtte komme lige ind fra gaden eller fra landevejene, som »de gik og stod« uden at man stillede spørgsmål om dit og dat.

Driften af »Himmelekspressen« er kun mulig ved hjælp af midler, der år efter år fremskaffes af de mennesker, der oprindeligt var med til at sætte det hele i gang, — og tro nu endelig ikke at det er småpenge, der skal til; — men det er nu straks en anden historie.

Når du sidder ved julemaden og skæver ind i den anden stue, hvor juletræet står med lys og gavepakker nydeligt placeret ved foden,

(Fortsættes side 173)

At slå glas, som vi omtalte sidste gang, og at lade bådsmandspiben lyde, disse to ting, der igennem generationer har været ensbetydende med tidsmåling og ordregivelse har en vis sammenhæng også deri, at det var lyden af disse to instrumenter, der gav besked om, når det var arbejdstid ombord, og når det var fritid.

Og lad os så se lidt på bådsmandspiben, og lad os straks oplyse eventuelle landkrabber, der skulle have forvildet sig til at læse denne artikel, og som netop fordi de er landkrabber, ikke kan vide noget om,

hvad en bådsmandspibe er for en, at den ikke har noget som helst med sundhedsfarlig tobaksrøgsindhalering at gøre, men simpelthen er en fløjte.

Dog ingen almindelig fløjte, hvad man snart vil konstatere, hvis man — uden at kende hemmeligheden — vil have den til at give

fuglesang, da den kraftige piben i fløjten efterfulgtes af ordren: Op at bjerge sejl. Så var det nærmere de liflige fløjte-lyde, når bådsmandspiben kaldte til skafning eller til udskejning, når der blev pebet til en ekstra gang rom eller der blev pebet fra borde i fremmede eller hjemlige havne.

BÅDSMANDSPIBEN

lyd fra sig, for så kan man godt regne med at blive helt til grin og kun få en uartikuleret hvæsen ud af den. Nej, den skal behandles med følelse, og af tungesnilde personer. Det er nemlig ikke nok, at man kan få den til at fløjte, nej den skal nemlig ikke fløjte, men pibe. Triller skal der komme ud af dem, triller, der kan få sømanden til at længes efter lærkesang over grønne marker, når han under Kap Horn ligger på et stormfuldt hav, liggende på maven over en isglat rå, himmelhøjt over det hvidskurede plankedæk, duvende frem og tilbage, slingrende fra side til side, stående på en gyngende pert, et stykke tov, der var det eneste fodfæste, der fandtes under dette arbejde, og holdende sig fast med »een hånd for sejlet og een for sig selv«, selv om han havde vanskeligt ved at opfatte den som

Piben betjentes i ældre tid af bådsmanden ombord, deraf dens navn, det var ham, der videregav ordren fra skibets officerer, det var ham, der sørgede for, at de

Tekst: Skipper
Ill.: Fritz Bay

blev bragt til udførelse, og her havde han sin pibe til hjælp. Nu var det altså ikke bare at pibe i den, nej, der skulle pibes på ganske bestemte måder, ja, der findes ligefrem noder til brug ved bådsmands-pibens anvendelse. Trille skulle den i tonen, og uden ophold skulle det helst gerne være, så det kunne være en yndet, men ikke altid ustraffet fornøjelse for en flaggast at lade flaget bevæge sig så langsomt op eller ned ad flagspillet, at det blev nødvendigt for den pibende at måtte holde inde for at trække vejret, for ikke at være nødt til at falde om, blå i hovedet af blæseanstrengelse. For den, der ikke har set piben, kan den beskrives som:

Et tyndt, let svajet metalrør, der i den ende, der vender bort fra mundstykket, er forsynet med en slags finne eller lydstyreflade, og som slutter af i et kugleformet

fløjtehoved. Dette kuglehoved holder den, der blæser, i sin højre hånd, og kan foruden ved luftstrømmens styrke og tungens spil også variere tonehøjden ved at åbne eller lukke hånden om kuglen.

Også i vor tid bruges bådsmands-piben, vel navnlig i marinen og i

sammenslutninger eller foreninger, der gerne vil værne om de gamle maritime traditioner, og altså også hos søspejderne, der ofte lader deres flaghejsninger foregå til bådsmandspibens lærketriller.

Og hermed pibes der så til udskajning.

DET HÆNDTE I EN GARAGE

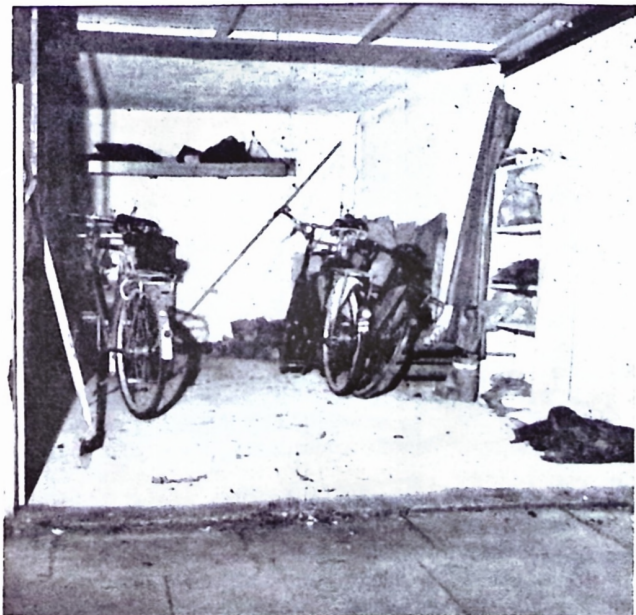
(fortsat fra side 162)

rejse midt i vintertiden. Det kan derfor godt udelukkes at denne begivenhed skulle have fundet sted ved midvintertide.

Hvor er Kristus så født? Traditionen i Bethlehem siger at det var i grotten neden under fødselskirken, og det lyder slet ikke usandsynligt.

Langs hovedgaden i Bethlehem er husene byggede således at hele stueetagen er indrettet til garager, vognskure, værksteder. Vi må altså forestille os at Kristus er født i en sådan garage. I oldtiden, da de ikke havde biler, brugte de disse rum til stalde. Det har jo ikke været særlig romantisk at føde sit barn i disse omgivelser, selv om folk dengang var mere robuste end vi er i dag. Vi skal

ihvertfald ikke sidde med tårer i øjnene over det romantiske i det hele, for romantik har der næppe været meget af. Hvorfor var der ingen plads til dem i herberget? Der var simpelthen hotelmangel på grund af de mange mennesker der var strømmet ind til byen på grund af folketællingen. Derfor måtte de indkvarteres privat, under så uhyre primitive forhold, et problem vi ikke står helt fremmede overfor.

Dette er hele den ramme der var omkring det menneskes fødsel, som mere end nogen anden skulle præge menneskeheden med sin tankegang om det enkelte menneskes værd og den respekt man skylder det blot fordi det er et menneske og som sådan noget enestående i Guds øjne, så enestående at Gud fandt det passende at frelse det. Derfor skal også vi have respekt for vore medmennesker, hvis vi ønsker at tage ved lære af Kristus. Dette er det evangeliske julebudskab, — unægteligt med et andet indhold, end det de fleste er sig bevidst, når de i juletiden synger om hvor henrivende og yndigt det dog var at Maria fødte sit barn i en stald, hos fremmede mennesker i en fremmed by. At se det romantiske i dette er at være lidt af en »bandit«, der hygger sig ved næstens lidelser og får lystfornemmelser ved at se andre lide.

Bjørn Højbo.

SKOVMÆND

Primitiv MADLAVNING

Hvad er egentlig forskellen mellem primitiv madlavning i patruljer og blandt skovmænd?

Egentlig ikke så stor, men det væsentlige er det, at en spejderpatrulje bruger det som et »krydderi« i patruljens lejrtilværelse, skal vi sige prøver det en gang imellem, hvorimod SKOVMÆND LEVER AF DET!

Primitiv mad og primitiv madlavning er to vidt forskellige ting. Primitiv mad kan enhver lave, men at fremstille et kulinarisk mesterværk med primitive midler kræver sin mand!

Det kræver også kundskaber og erfaring. Hvor husmoderen har sin termostattyrede el-ovn, må en skovens mand lære at bedømme et bålbrænde, kunne vide om temperaturen 3 cm nede i asken er tilstrækkelig til at gennembage et brød, og den samme skovens mand må have en rodfæstet fornemmelse for netop det tidspunkt, hvor et sådant brød er bagt.

Inden vi går i gang, er det værd at tale om

KØKKENET

På fig. 1 ser du, hvorledes en praktisk skovmandsplads kan indrettes. Ofte ser man, hvorledes en velbygget bivuak foran sig har en mellemting mellem en affaldsbunke og askekule, og hvor overgangen mellem bålet og brændebunken ikke altid er lige tydelig.

Lad brænde og madvarer komme fra hver sin side til køgepladsen. Til den ende har jeg indført »anretterbordet«, et lille, lavt bord, som hæver tilberedningspladsen et stykke over de mest generende græsstrå. Hvorfor nu det?

Fordi, et primitivt køkken er ikke primitivt, stadig kun midlerne!

INVENTARET

Du får faktisk kun brug for din billy og din kniv. Et skærebræt har du fra underlagspladen til ildboret. Det øvrige inventar laver du selv (se fig. 2). Madvarerne er selvfølgelig i posen.

Selv synes jeg, at jægerilden, fig. 3, er en praktisk båltype, idet den under opfyringen holder på varmen og ret hurtigt skaber gløder. Endvidere kan den uden at ændre sit grundprincip let laves til et lille pyramidebål. En anden fordel ved jægerilden, er at varmen kan varieres på langs ned gennem bålet: kraftig ild i den ene ende, og gløder i den anden.

MADEN

Her findes jo myriader af muligheder for varieret kost, men først og fremmest: Lav noget spændende.

Tekst og
tegninger: Busser

BALET

Vi er vel enige om, at de hårde løvtræssorter er dem vi skal bruge for at kunne kontrollere vort bål, så vi hele tiden kan have den ønskede varme.

Der findes mange forskellige båltyper, og nogle foretrækker den ene slags og andre den anden.

Hvis vi for eksempel ser på morgenmaden, er det godt at starte med nogle vitaminer, inden man står op. Prøv at tage en appelsin med, skær »låget« af, hul den ud og spis kødet og brug siden appelsinen til at drikke teen af.

Med hensyn til brød, så er et af de sværere brød nok det australske, i

pergament i asken. Det kræver træning at lave det ordentligt, sådan at det ikke er råt på undersiden og trækul på oversiden. Så indtil du er helt på hjemmebane, er det sikkert klogt at have et reservebrød i bilen — på bageplade —.

Men hvorfor ikke starte dagen — mens brødet bager — med æg og bacon. Begge dele på spid. Pas på, at det hul du borer i æggets ende til det meget tynde spid, faktisk skal »slibes« gennem skallen med kniven. (Hvis ægget eksploderer, har varmen været for voldsom).

Med hensyn til middagsmad må det erkendes, at vi er for konservative. For eksempel spiser vi alt for lidt fisk. — Og der er da muligheder nok. Vi kan planke en rødspætte, og vi kan riste en sild i et birkerisgrill, men har du prøvet at fylde løg i silden?

Eller hvad med den dampkogte rødspætte — i brændenældeblade. Det hele placeres i den gloende aske. Husk endelig salt!

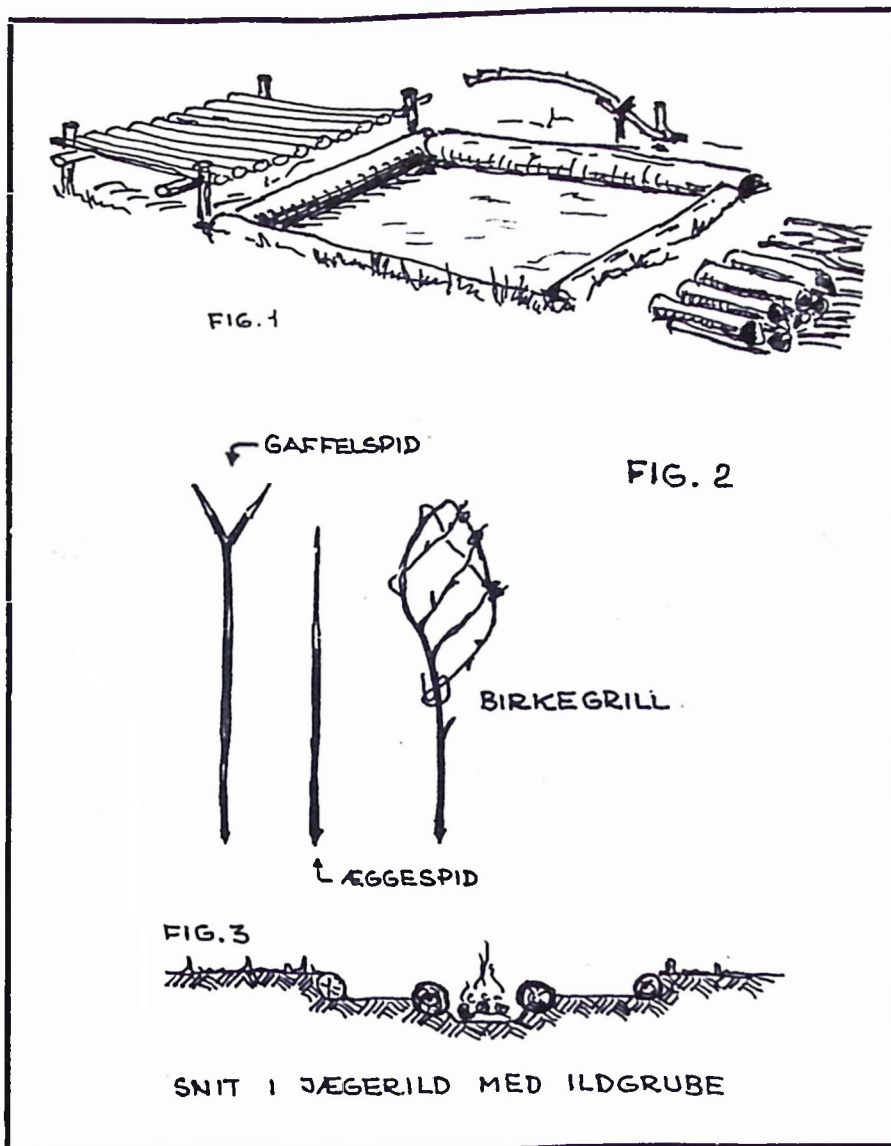
Med hensyn til kødretter kan jeg anbefale kød i løg, én ret, der i sin simple udformning er usædvanlig velsmagende. Du tager et stort løg, afskærer »låget«, huler løget ud, fylder det op med oksekødssmåbidder, sætter atter låget på og lader løget henstå i et kvarters tid i gløderne. Kan du li' fjerkræ? — eller synes du at det er for besværligt med fjerene? Tja, du kan selv vælge, men går du udenom, snyder du sig selv for den store kulinariske nydelse, hvadenten du pakker hønen ind i ler, eller du fylder den rensede og pillede fugl med gloende granitsmåsten og hænger den op i et håndklæde for at lade den stege indefra.

Jeg skal også lade et par ord falde om den gode, gamle jægerstuvning, som efterhånden er degenereret til en mellemting mellem irsk stuvning og oksekødssuppe. Sagen er den, at til jægerstuvning skal du bare anvende oksekød og kartofler samt salt. Da vil du fornemme den fine smag af kødsaften, som ellers bliver kvalt af gulerødder, løg og porrer.

Ja, sådan kunne vi blive ved, men dette er ikke en kokebog. Du skulle blot have nogle praktiske fiduser med på vejen, og jeg vil slutte med at sige lidt om

RENLIGHEDEN

Der findes skovmænd, som fuldt og fast tror, at dejgæltning før brød-

bagning er den eneste måde at vaske sine fingre på. Du kan jo nok se, at logikken halter lidt, for metoden egner sig ikke rigtigt for ansigtet (eller fødderne).

Kort sagt: Der svines alt for meget med maden under tilberedningen, og det bevirker, at maden for manges vedkommende er et nødvendigt onde, der skal overstås i en fart. Derfor ser man ofte mangel på fantasi og glæde i valg af mad, derfor støder man ofte på det sammenkogte ruskomsnusk, der i vide kredse går under navnet »Jægerstuvning«.

Når jeg i starten omtalte »anretterbordet« er det et af de midler, der er med til at højne renligheden,

men du må selv være med. Altid sæbe og vandfad indenfor rækkevidde!

VELBEKOMME!

Busser.

Litteratur: Der er skrevet i forskellige bøger om primitiv mad.

Først og fremmest: Spejdernes Kokebog (KFUM-spejderne)

Dernæst: Till Skogs (Scoutförlaget)

Og endelig: Blad i »civiliserede« kokebøger, hvor adskillige retter egner sig for primitiv udformning.

NÅLETRÆER

i danske skove

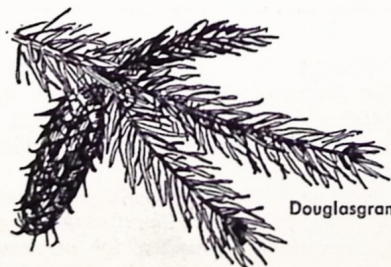
Lærk

Her op ad juletid, hvor små gran-skove pludselig begynder at vokse op inde i byerne, på torvet og gadehjørnerne, og hvor bundter af de mest forskelligartede grangrene ligger til salg hos enhver gartner, var det måske et meget passende tidspunkt at give sig til at fundere over, hvor mange slags gran, der egentlig vokser i de danske skove, hvordan de ser ud og hvor træsorterne oprindeligt stammer fra. For mange er et juletræ et juletræ, men tager vi brillerne rigtigt på, så viser det sig, at der her i landet dyrkes over 15 forskellige slags nåletræ og hertil kommer endnu nogle stykker, som dog er mere sjældne. Syv af disse træarter kan købes som juletræer, og grene fra 11-12 af dem kan købes de fleste steder som pyntegrønt ved juletid.

De eneste nåletræer, der er oprindeligt voksende her i Danmark er taks og enebær. Alle de andre er indført fra fremmede lande, og de fleste af dem har endda ikke været

her i landet i mere end et par hundrede år. Af disse første indførte træer er der ikke ret mange tilbage, men nogle enkelte findes der dog. I Jægersborg Dyrehave, ved Peter Lieps hus, står endnu et par ædel-

Douglasgran

graner, som blev indført hertil for et par hundrede år siden, og fra samme tid står nogle meget høje graner i Nørreskovens ved Furesøen, løvrigt landets højeste træer.

Men lad os tage fat på de enkelte arter — og bare nøjes med at tage de vigtigste.

Rødgran

Først og vigtigst er rødgranen. Den er efterhånden blevet Danmarks vigtigste skovtræ, fordi den i tømmer, ledningsmaster, piloteringspæle, juletræer m.v. giver betydelig større indtægter end bøgen. Rødgranen har mørkegrønne nåle, som har et mere eller mindre rudeformet tværsnit, barken er rødbrun og skaller af i små, fine skæl. Rødgranen har et meget stort, naturligt udbredelsesområde over det meste af Skandinavien, Østeuropa og Sibirien — men dog ikke i Danmark. Her er den indført omkring 1730, og det meste af frøet kom fra Tyskland. Selv om den ikke vokser naturligt herhjemme, så trives den godt og har en stor tilvækst. Men samtidig har den mange færlige fjender, hvoraf den værste er en svamp, som i almindelig tale går under navnet »Rødfordærver«. Den angriber træerne fra roden og kan få træet til at rådne højt op indvendigt i stammen, uden at man kan se noget udenpå. Det gør naturligvis træet uegnet til

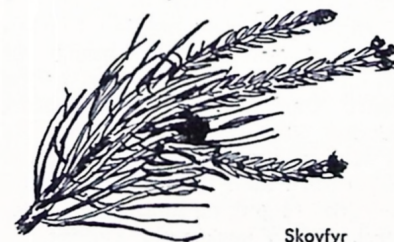
tømmer o.s.v., og man må regne med, at denne svamp hvert år koster det danske skovbrug en halv snes millioner kroner.

Rødgran bruges til mange ting, mest tømmer og brædder. Her ligger den i alvorlig konkurrence med fyr og gran fra de øvrige nordiske lande. Den står sig meget godt i konkurrencen, hvad styrke og kvalitet angår, men tit kan det knibe lidt med lagringen og prisen. Til juletræ er rødgran udmærket, og mange holder på, at kun en rødgran lugter rigtigt af jul — og så er det den billigste slags juletræer, man kan få. Desværre har den det med at tabe nålene, når den kommer ind i centralvarmen, så vil man have den stående til nytår, må man finde sig i, at den ser lidt halvnøgen ud de sidste dage.

Ædelgran

Ædelgran er også et vigtigt skovtræ her i landet. Det vokser hurtigt og giver godt tømmer til husbygning m.v. Træarten blev indført omkring 1765 af en tysk forstmand

ved navn Langen. Københavns rådhus står på et fundament af nedrammede pæle fra disse ædelgranplantager, som von Langen anlagde.

Skovfyr

Sit naturlige udbredelsesområde har ædelgranen i de mellem- og sydeuropæiske bjergegne. Her i landet lider den en del af bladlus, som suger både på stammen og nålene, og som kan få træerne til at se meget forpjuskede ud, ja måske slå dem helt ihjel. Ædelgran kendes på de flade nåle, som er fra 2 til 3 cm lange og forsynet med to hvide striber på undersiden. Barken er grågrøn og knopperne har ikke det har-

piksovertræk, som de fleste andre nåletræer har. Som juletræ er ædelgranen velegnet, den taber ikke nålene i utide, men den kan være ret åben, og så kan man altså godt finde nogle juletræer, som har lidt for meget af bladlus, og de er knapt så kønne.

Sitkagran

Sitkagran stammer fra det nordvestlige Nordamerika, hvor den står langs kysten lige ud til Stillehavet. Herfra blev den indført til Danmark omkring 1930, og siden er den blevet et vigtigt skovtræ her i landet, ikke mindst fordi den mange steder har vist sig at kunne gro endnu hurtigere end rødgranen. Den ligner lidt rødgran, men kendes fra denne på de stive, stikkende nåle, som er mørke og gråligt grønne på undersiden. Barken er normalt en del mørkere end rødgranens, og på lidt ældre træer skaller den af for neder på stammen i runde flager. Veddet er stærkt og sejt, og bruges til de samme ting, som rødgrantømmer.

En enlig lærk
blandt løvtræer

Sitka har her i landet en del fjender, især er rodfordærveren slem ved træarten, men i de unge år kan frost også skade træerne en del. Som juletræ kan den godt bruges, og den er noget bedre til at holde på nålene end rødgranen, men nålene stikker ubehageligt, hvis man er for ivrig efter at hente sig en marcipanfigur eller knallert på juletræet — men det kan måske være en fordel, hvor der er små børn?

En juletræsplantage

Lærk

Lærk er også en træart som dyrkes meget her i landet, den giver godt tømmer, som er stærkt og holdbart. Især til skibsbygning og master er lærken velegnet. Veddet er gulhvidt ude ved barken og har i midten en rødbrun kerne. Her i landet bruger vi normalt to slags lærk, den europæiske og den japanske. Den europæiske blev indført af den førnævnte von Langen for 200 år siden, og den stammer fra de mellemeuropæiske bjergegne. Her i landet får den en fin form og god vækst, men desværre angribes den af en svamp, som kaldes Lærkekraft, og som har fået mange til helt at opgive dyrkningen af denne træart. Den japanske blev indført omkring 1890 fra Japan. Den viste sig at være modstandsdygtig overfor lærkekraft, men til gengæld er formen ikke så god, og knasterne meget større. De to lærkearter kendes fra hinanden på, at den europæiske har gule kviste, den japanske rødlige. Lærken er det eneste nåletræ her i landet som taber nålene om vinteren. Derfor er det ikke særlig velegnet som juletræ! — men grene med kogler kan dog tit købes ved juletid, nu og da ovenikøbet dyppet i gips og drysset med glimmer i mangel af sne.

Douglasgran

Douglasgran stammer ligesom sitkagran fra det vestlige Nordame-

rika. Her kan den blive over 100 meter høj — hos os vokser den også godt, men bliver dog næppe over 40 meter. Douglas kan godt ligne ædelgran med de flade, bløde nåle, men den mangler de to hvide striber på undersiden af nålene. Knopperne er slanke og spidse og minder lidt om knopperne hos bøg. Barken er hos unge træer glat og fuld af harpiksbælter. Trykker man på sådan en blære, kan man få den herligt sødt-duftende harpiks til at flyde ud. Veddet har som lærk en lys splint og en rødbrun kerne. Anvendelsen er som ved rødgran til tømmer m.v. og til skibsbygning er douglas velegnet blot knasterne ikke er for store. Douglas har det med at blive angrebet af en nålesvamp i en ret ung alder, men hvis den kommer over det, kan der opnås meget stor tilvækst. Som juletræ kan den godt bruges, men dens sødlige duft kan godt blive lidt for meget i et pænt, borgerligt hjem. Grenene fra Douglas kan købes hos gartneren ved juletid, og så går de ofte under navnet »Palmegrøn».

Normannsgran

Normannsgran har sit navn fra den finske botaniker som fandt og beskrev træarten i Kaukasus i 1836.

Sitkagran

Den ligner meget almindelig ædelgran, men kendes fra denne på de blanke, mørkegrønne nåle, som oven på skuddene ligger fremadrettede, og under skuddene danner en tydelig skilning. Den blev indført hertil i 1840 og viste sig hurtigt at være mere modstandsdygtig end ædelgranen overfor forårsnattefrost og lus. Den er især i de sidste år plantet meget på grund af træartens store værdi som juletræ og til klipning af pyntegrøn. Det bliver mere og mere almindeligt at folk skal have et nordmannsgranjuletræ, og velegnet er det da også med sit tætte, kønne grønt, som bliver siddende hele julen — og et stykke tid til. Som tømmer kan det bruges til de samme ting som ædelgran, men træarten dyrkes faktisk kun med henblik på juletræer og pyntegrøn, så det er sjældent det når at blive så gammelt, at det virkelig giver tømmer.

Skovfyr

Skovfyr kendes fra de forannævnte træarter ved at nålene sidder bundtet sammen to og to. De er 4-6 cm lange, matte grågrønne. Den unge bark er rødbrun og skaller af i papirtynde flager. Skovfyrren hører hjemme i det meste af Europa og er vildtvoksende i Norge og Sverige. Her i landet har den også været meget udbredt, men forsvandt for et par hundrede år siden helt. Senere har man igen forsøgt at dyrke den, men har mødt en del vanskeligheder, fordi man fik fat i nogle forkerte racer. Skovfyren er et lystræ, som kræver god plads og meget lys, og som til gengæld tillader meget lys at slippe igennem kronerne til jordbunden, som derfor ofte er dækket med mange andre træarter og buske. Tilvæksten er ikke særlig imponerende, og veddets kvalitet bliver sjældent særlig god i Danmark. Træet kan klare sig bedre end mange andre træarter på meget dårlig bund, og derfor dyrkes den stadig i nogen målestok her i landet. I de øvrige skandinaviske lande betyder den imidlertid meget, og fra disse lande importeres hvert år mange fyrrebrædder. Fyrregrene kan godt findes i handelen ved juletid, og de faste, træagtige kogler bruges ofte i

En rødgran strækker sine grene mod himmelen.

juledekorationer. Som juletræ er skovfyr ikke almindeligt brugt, men det kunne godt se ud som om det kunne blive en modesag. Man har de sidste år set en del forretninger bruge fyrretræer som juletræer i udstillingsvinduerne.

Og så er der mange flere, men vi holder her. Prøv nu, om du i skoven

— eller på gadehjørnet kan finde nogle af de træarter jeg her har skrevet om. Og husk så, at pyntegrønt og juletræer for skovene er noget man handler med og at det derfor ikke er tilladt skovgæsterne selv at tage for sig af de fine sager.

Mugge.

JUL PÅ EN ANDEN MADE

(fortsat fra side 165)

samles skarer af hjemløse forskellige steder over hele landet. I København for eksempel på rådhuset, som byens styre beredvilligt har stillet til rådighed for dette at samle samfundets hjemløse til en julefest og her træffer vi denne aften de fleste af »Himmelekspressen«s beboere.

Men når festen er forbi — når det tidspunkt oprinder, hvor enhver må gå til sit — melder det sig dobbelt, intet hjem at have. Så går en lille skare mod Sydhavnen, mod den lille plet, hvor de gamle røde godsvogne titter frem bag buskadset.

Her sidder indskriftermanden og nattevagterne parat, således som de har gjort det tusinder af nætter. Her er en køje og et varmt brusebad. Eventuelt udleveres der et sæt rent undertøj, et par ordentlige sko, en bedre jakke og et par hele bukser, alt sammen skænket af ukendte mennesker, der ønsker at række en hjælpende hånd.

En hjælpende hånd rækkes også af de mange, mange indskrivere og nattevagter. Hver eneste nat i de mere end 4000 nætter der er gået hidtil, har der været indskrivere og nattevagter på post i »Himmelekspressen«. Størsteparten af disse er kommet fra Sct. Georgsgilderne, FDF og fra rovere i KFUM spejderne og vort eget korps.

En kop aften the mangler aldrig i »Himmelekspressen«, men bortset herfra kan man ikke påtage sig en forplejning af de hjemløse. Dog en dag om året gør man en undtagelse herfra — og det er første juledags aften. Medens de hjemløse juleaften kunne samles for eksempel på rådhuset, arrangeres der sædvanligvis intet for de hjemløse i julens andre helligdage. Derfor gør man i »Him-

melekspressen« en undtagelse denne ene aften og dækker op til en god og hyggelig julefest, lidt enklere måske end den på rådhuset, men måske mere kærdkommen — her hvor man ligesom er hinanden lidt nærmere, hvor det på en måde er mere hjemligt.

Det er dem, der står helt alene, der her i skumringen samles om det lange bord i den tidligere godsvogn. Her holdes en rigtig gammeldags julemiddag, afsluttende med en kop kaffe og en smøg. Og i skæret af lysene fra et kønt lille juletræ (pladsen er jo begrænset) bliver de ru stemmer varmet op når de gamle julesalmer synges. En julepakke savnes heller ikke — oftest er det en af dem du vist kalder »bløde« pakker — men her er de velkomne.

På samme tidspunkt — et helt andet sted på kloden, intoneres julemessen med ordene: »Ære være Gud i det højeste og fred på jorden for mennesker, der har hans velbehag.«

EP.

Adelgrøn

december i naturen

Lakatten, eller hermelinen, som den også kaldes, skifter pels i løbet af efteråret og fremtræder nu i hvid vinterpels med sort halsspids. Om sommeren er dens pels brun. Meget praktisk, ikke?

De fleste vintermusvåger fortsætter videre syd på deres trek nordpå, men nogle bliver her i landet. De kendes på deres ladede "forbuds"!

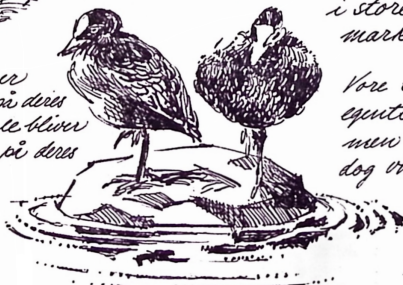

Vintermusvågen kaldes også for "laddenbeuet minvåge"

Sparrene er også vintergæster nordpå. Man kan se dem i store flokke på marker og i krat.

Vore blaskens er egentlig trækfugle, men en del bliver dog vinteren over.

Husmårn skjuler sig tit i hæt i stalde og lader og går på jagt, når mørket falder på. Om han har hvid hals. Dens fætter, skermårn, har gul hals.

En lørdag eftermiddag kørte Ikki ud af byen i et ærinde for sin far. Solen skinnede, det var stille vejr, og der var mange børn ude at lege.

I udkanten af byen lagde Ikki mærke til en lille dreng på ca. 2 år, der så lidt forknødt ud. Han vandrede lige ud ad vejen, og når han kom til en sidevej, kiggede han ned ad den, som om han ledte efter noget.

Ikki tænkte ikke mere på det. Han skulle cykle ca. 1 km længere ud ad vejen, hvor han skulle ind til en mand med en pakke for sin far. Han snakkede lidt med manden og konen der, fik en sodavand og havde det rigtig rart.

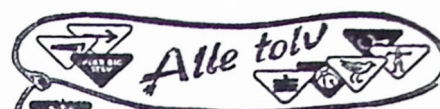
Da han kom ud for at køre hjem, kom den lille fyr, han havde set længere inde ad byen til, traskende. Ikki satte cyklen fra sig og gik hen og sagde: »Hør lille ven, kan du ikke finde hjem?« Drengen stak i at tude, men Ikki snakkede lidt med ham og spurgte ham ud, om han boede i den gade eller den gade i kvarteret. Endelig sagde drengen ja til et gadenavn. Ikki satte ham på sin cykel og trak den den lille kilometer ind til gaden, hvor drengen boede.

Her løb drengens søster og ledte efter ham. Hun blev selvfølgelig glad for at have fået sin bror tilbage.

Ikki kørte hjem, helt godt tilfreds med sig selv over, at han ikke bare havde ladet den lille fremmede dreng skotte sig selv.

Brune ulv.

Månedens
brev fra
„Brune Ulv“

Sheetu, 1. Lillerød flok
Kirba, 1. Kolding flok
Ove Eskildsen, Bjergulvene,
Birkholm flok

Mysa, Niels Kristian Klausen,
4. Sundby flok

Månedens 30 km vandringer

22 ulve fra Alugod, Søndersø flok
12 ulve fra 1. Bogense flok
12 ulve fra Store Bjørn flok,

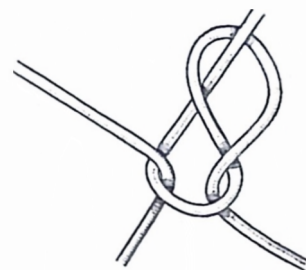
Hornbæk

7 ulve fra 1. Nyboder, Prærieulve
7 ulve fra 1. Nyboder, Gråulve
8 ulve fra 2. Nyboder, Bjergulve
4 ulve fra 3. Nyboder flok
9 ulve fra 6. Østerbro flok
11 ulve fra Rovfugleflokken, Ringe
8 ulve fra 1. Absalon flok
3 ulve fra Seeone koblet, 1. Viby
? ulve fra 1. Haderslev flok

Jeg glæder mig i denne tid

Snart skal vi til at pakke julegaver ind. Det kan de fleste af os vel nok klare, men her er alligevel en lille fidus, som måske vil lette dig arbejdet med specielt de store pakker:

Når du har lagt sejl garnet rundt om pakken på den ene led og skal lægge det om den anden vej, kan det være besværligt at skulle holde snoren stram, mens man samtidig er nødt til at holde papiret, dreje pakken og binde enderne sammen. — Men hvis du bruger den lille knude, som er vist på tegningen, slipper du for at holde sejl garnet, mens du foretager de andre manøvrer. Snoren »bekniber« nemlig sig selv.

KIM

Alverdens lille ven

Al Rydyard Kipling III. Eske 11. afsnit

Lurgans hånd lå stadig på Kims nakke. Der var et stort skår fra krukken der, hvor der før havde været tre, og over det kunne Kim se krukken omrids som en skygge. Og dog var krukken ... hvor han dog tænkte langsomt nu! — — — dog var krukken jo blevet smadret, mens han selv så det.

Lurgan flyttede sin hånd.

»Se! Den er ved at få form igen«, sagde han.

»Men den er smadret«, gispede Kim. Han vred sit hoved fri.

»Se dog, den ligger der, knust som den er.«

»Ja«, sagde Lurgan og så på Kim. »Men du er den første af mange, der har kunnet se den sådan.«

»Var det også trolddom?« spurgte Kim mistroisk.

»Sig mig,« spurgte Lurgan, »så du krukken omrids?«

»Ja, en lille tid. Den begyndte at gro som en blomst op fra gulvet.«

»Og hvad tænkte du på?«

»Ah, jeg vidste jo, at den var knust, og så tror jeg, at jeg tænkte det — — at den var knust — — og det var den.«

»Hm! Har man før prøvet den slags trolddom overfor dig?«

»Tror De, jeg ville finde mig i det, hvis jeg vidste, hvad der kom: Så var jeg da løbet.«

»Og nu er du ikke bange — — hvad?«

»Ikke nu mere.«

Lurgan så på Kim. »Jeg vil spørge Mahbub Ali«, mumlede han. »Jeg er tilfreds med dig — — ja, og på den anden side, er jeg ikke tilfreds med dig — — nej. Du er den første, der nogensinde har gjort sig fri af det. Bare jeg vidste hvordan ...«

Rødøjet af gråd luskede hindudrengen frem bag en dyng tæpper.

»Jeg skal vogte dine juveler trofast,« sagde han til Lurgan, »men send ham bort.« Han viste mod Kim med sin nøgne hæl.

»Endnu ikke, nu er han i ny skole her — — og du skal være hans lærer. Spil juvelernes spil imod ham. Jeg vil holde regnskab.«

Lurgan tog fra bordskuffen en håndfuld småstene og andet, som han lagde på en bakke.

»Og nu,« sagde hindudrengen og svingede med en avis, »se på dem så længe du vil. Tæl dem, og er det nødvendigt, så berør dem. Et eneste blik er nok for mig.«

»Men hvori består spillet?«

»Når du har talt dem og berørt dem og er sikker på, at du kan hu-

ske dem alle, så dækker jeg dem til, og så må du gøre regnskab for dem.«

Kim blev grebet af kappestriden. Han bøjede sig over bakken. Der var kun femten stene ialt.

»Det er let nok,« sagde han efter et minuts forløb. Drengen lagde avisen over de funklende stene og skrev hastigt ned.

»Der er fem blå stene under den avis — en stor, en mindre og tre små,« sagde Kim hurtigt. »Der er fire grønne stene, og den ene er der et hul i. Der er en gul og en der ligner en pilespid. Der er to røde stene, og ... og — jeg fik ud af det, at der var femten, men de to har jeg glemt.«

»En — to« ... Lurgan talte til ti. Kim rystede på hovedet. Hindudrengen kunne det hele fejlfrit.

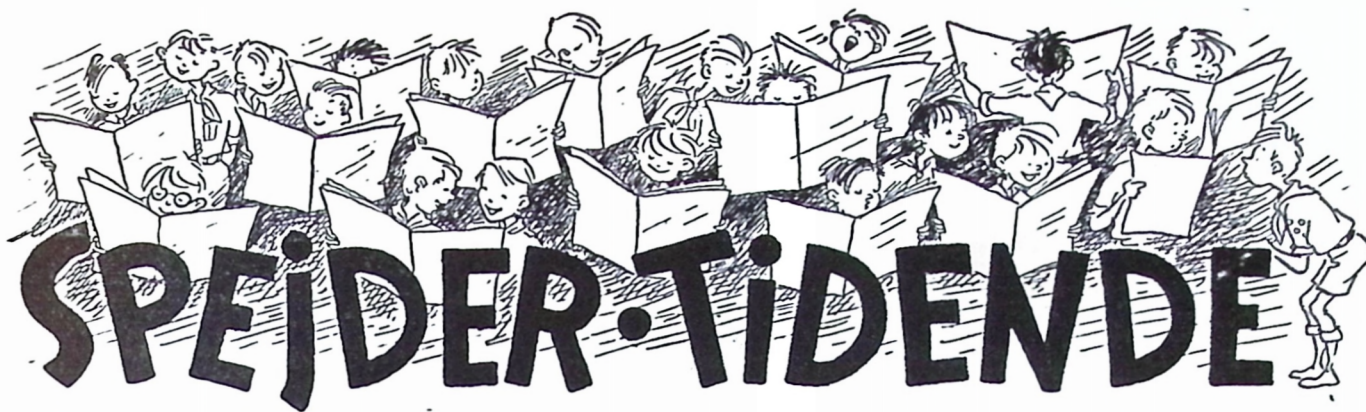
Igen fyldte de bakken med alle mulige småtterier, og begyndte forfra.

»Hvordan bærer han sig ad?« spurgte Kim.

»Han lærer det ved at gøre det atter og atter, indtil han kan det til fuldkommenhed,« sagde Lurgan — »for det er umagen værd at kunne det.«

(Fortsættes næste nr.)

Eftertryk forbudt.

SPEJDERNYT FRA NÆR OG FJERN

KIPANDANOTER

I Nørrejydske divisions blad »Under Liljemærket« har vi fundet følgende små uddrag af Kipanda-rapporter fra Nørrejydske patruljer:

Trykket stemning

Vi sad tre mand på række under køerne i stalden for at komme af med en trykkende fornemmelse i maven. — Ole havde udsøgt sig et sted under den ko, der så mest fredelig ud, men pludselig, mens Ole sidder og drømmer, må koen også have følt den særlige trykken. Stakels Ole. (Falken, I. Hobro)

Ah disse minder...

Vi passerede en grusgrav, der vækkede herlige minder fra et natløb. — Her fandt vi i sin tid skatten: flødeboller.

(Panteren, Niels Ebbesen)

— Jeg er ked af at måtte forstyrre dig og the Beatles, men faktisk mangler vi brønde!

(»The Scouts«)

Fra Wacamboen i Rold skov: en Holte-patrulje ved deres køkkenbord.

Ridende Falke

Vi nærmer os målet, men uheldet er efter os: PA's hest får et søm op i det ene forben, så vi må trække det sidste stykke. (Falken, Hammershøj)

Enighed gør stærk

Vi havde noget mas med farsen, for den var frosen. Da vi havde spist, foretog Peben vejrrapporten som efter nogle protester mod de dårlige spådomme blev vedtaget.

(Ørnen, Gunderslev)

Efter veludført gerning...

Efter at have løst opgaven med kirken: — så var alle Kirkens problemer løst, — og kl. 16,30 gik patruljeassistenten i gang med madlavningen. (Mågen, I. Als)

Det farlige fjernsyn

Jeg ledte efter de slyngler i nogen tid, og fik til sidst at vide, at de sad inde på gården og så fjernsyn. Jeg blev helt elektrisk, men da strømmen var blevet brugt, fandt jeg ud af følgende: Der var trekamp i TV, og da vi var fra Hobro, havde vi jo sådan set en vis andel i det, — og af disse grunde lod jeg mig overtale.

(Glenten, I. Hobro)

Har du telefonkultur?

TELEFONEN ringer hos familien Berg. Mor må gå fra stekepannen for å ta den.

En guttestemme sier:

»Er Ola hjemme?»

»Nei, ikke for øyeblikket. Er det noen beskjed jeg kan gi ham?» sier moren.

»Nei, det erke det,« svarer den anonyme stemmen. »Morn igjen,« sier gutten og slenger på røret så det smeller.

Kunne det ikke være en idé på patruljemøtene å lære disse guttene litt telefonkultur? I alle fall lære dem å si hvem de er?

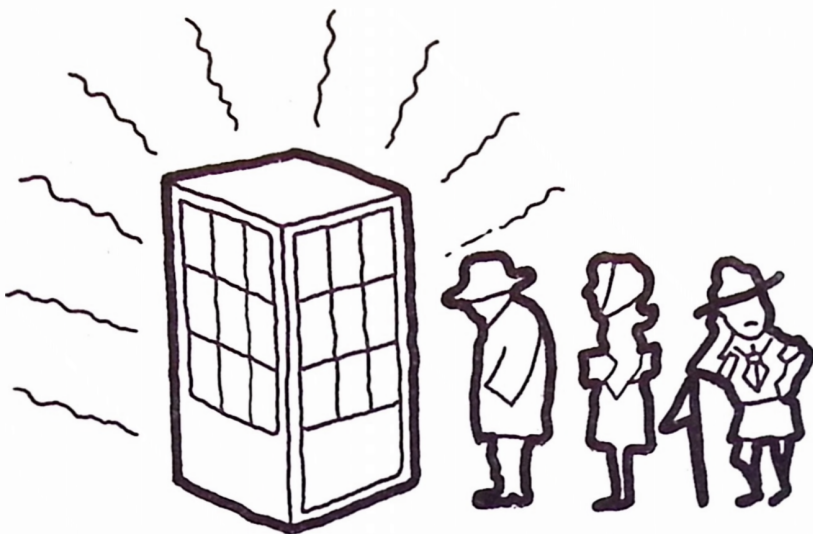
(Fra Spejder-Glimt, I. Sarpsborg.)

Spændende jagt på rummand

Toftlund og Gram troppe i Sønderjylland har haft deres årlige traditionsløb der i år fandt sted i Hjartbro skov. Det blev en spændende nat med mange overraskelser, og gildebrødrene fra Gram havde lagt et fantasifuldt natløb, der formede sig som jagt på en rummand. Øvelsen blev endnu mere realistisk ved at der tilfældigvis var natflyvning over flyvestation Skrydstrup så jetjagerne drøede over den mørke skov hele natten. — »Ørnene« fra Toftlund vandt.

40 års jubilæum

Det var en vellykket, hyggelig og længe varende jubilæumsfest som nuværende og tidligere medlemmer af Jens Bangs trop i Ålborg holdt i september, da troppen fyldte 40 år. Der indledtes om morgenen med kransenedlæggelse på stifterens grav, og siden var der fest på Hjemmeværnsgården. Troppen fik mange jubilæumsgaver, dels i form af konstanter, dels i form af økser, teltmateriale o. lign.

— STÅR DU I KØ VED "BOKSEN" ?
— ELLER KAN DU SIGNALERE?
LÆS OM DET I "PRØVER og DUELIGHEDSTEGN"

I STAFETTEN

der er 1. Charlottenlunds tropsblad finder vi en lille liste over de førere og spejdere, der efter sommerlejren til Barrit er opført på troppens sorte eller kulørte liste.

Efter i første omgang at have fået bange anelser om, hvordan det monstro stod til med disciplinen hos charlottenlunderne, beroligedes man kendeligt ved at erfare, at det drejer sig om de spejdere, der har taget henholdsvis sort/hvide og farvefotos i lejren!

1. Ebeltoft på vandreløjr i Norge.
Har din trop planer for 1965 klar?
Ellers se næste side.

NYT VIKINGESKIB

Vikingskibet »Imme Gram« får nu en lillesøster, og inden længe vil der igen lyde drøje øksehug fra førstelærer og tropsfører Hartvig Nielsens have i Endrupskov ved Gram. De gæve spejdere og førere i Gram trop vil følge successen fra 1963 op med et andet vikingskib, og denne gang i snævert samarbejde med nationalmuseet og en række andre skandinaviske museer. Byggeriet skal ske helt efter de gamle metoder og med de oprindelige redskaber. Der vil for eksempel ikke blive benyttet save, og alt jerntøj skal håndsmedes. Et sådant byggeri har stor betydning for efterforskningen af de gamle vikingers byggemetoder, og det er bl. a. derfor, at Nationalmuseet har erklæret sig villig til at fremskaffe den økonomiske baggrund samt at skaffe tegninger og afstøbninger af det værktøj, vikingerne i sin tid anvendte. — De sønderjydske spejdere udvikler sig efterhånden til rene historiske og skibsbygningsmæssige eksperter, og vi andre ønsker dem held og lykke med det store foretagende.

Hvorhen i sommerlejr 1965?

Har jeres trop allerede sine planer klar for sommerlejren næste år? Ellers er det snart på tide at overveje de forskellige muligheder. Måske følgende udenlandske lejre var noget lige netop for jer?

Europa-jamborette i Belgien. Vlaams Verbond der Katholieke Scouts indbyder til en såkaldt Europa-jamborette i Kapellen, ca. 10 km nord for Antwerpen nær den belgisk-hollandske grænse, i tiden 1.—10. august. Pris 5 pund (eng.) + 1 pund pr. udflugt. Af udflugtsmuligheder nævnes: den belgiske kyst, Antwerpen (med havnen), Ardennerne, Bruxelles. Anmeldelse inden den 18. april 1965. Nærmere ved henvendelse til postbox 44.

Derbyshire, England. Fra 31. juli til 7. august holder spejderne i Derbyshire County en international lejr for 3.000 deltagere, »Ramboree 1965«. Hver gæstetrop vil komme til at ligge i lejr med en af de lokale troppe indenfor jamborette-området ved Chatsworths Park. Englænderne lover, at der vil blive lejlighed til lidt af hvert: svømming, pionerarbejder, kanosport, bueskydning, ponyridning, ja endog faldskærmsudspring! Pris: 5 eng. pund pr. spejder. — Nærmere gennem postbox 44.

I et olympiadeår —

Impala-hornet

Hver måned sit nye patruljeblad i korpset, synes det. Denne gang er det den nystartede Impala-patrulje fra Lars Dyrskjøts trop, der møder frem med et otte-sidet hektograferet blad, indeholdende en masse spejder- og morskabsstof, bl.a. en fortsat roman: »Gennem rekrutprøvens skærsild«.

DYE·DAVNE·TIL ·ÆRES·SIDEN

1.KL.SPEJDERE

Valdemar Atterdag, Ålborg
PF Niels Chr. Andersen

1. Korsør
PF Jan Mørch

Bellahøj, København
SM Mads Vornike

Snaphanerne, Boastofte
SM Hans Erik Langvad
Nielsen

Eremitage, København
Niels Engell
Søren Grasto

2. Thisted
PF Jeppe Hyllested

1. Korsør
SM Lennart Nørup
Herlufsholm, Næstved
Christian Königsfeldt

RIDDERE

3. Valdemar Sejr, Ringsted
SM Jens Hansen

Falkonerspejderne, København
John Carlsen
John Jensen

Vitus Børing, Horsens
PF Jens Chr. Broch-
Christensen

Eremitage, København
Niels Engell
Søren Grasto

VÆBBERE

Bellahøj, København
SM Carsten Thomsen

Kongsvang, Århus
PF Niels Akjær

2. Sønderbro, København
PF Stig Christiansen

PF Knud Lauridsen
PA Jørgen Rud Jensen
PA Ole Birch
Bjørn Budtz

1. Ordrup
PF Per Grankjær

Falkonerspejderne, København
Sven Erik Eriksen
Tom Frederiksen
Peter Frederiksen
John Pantoppidan

2. Thisted
PF Poul Sasser Jensen
PF Per Hyllested

Eremitage, København
Frede Bak
Hans Herluf Forchhammer

3LDIBOR

2. Thisted
Niels Jørgen Larsen

VANDRINGER

100 KM

1. Stubbekøbing
PF Svend Erik Mikkelsen
Kurt Mikkelsen
Peder Jørgensen
Svend Suhr Andersen

Vitus Børing, Horsens
Poul Aage Hersland
Anders Nørgaard

Bavnetrappen, Løgstrup
PF Lars Kjeldsen
PA Kresten Jepsen

Furesø trop
SM Ole Antonsen
SM Torben Wamberg

90 KM

Nr. Snede
PF Steen Christiansen
PF Steen Nielsen

Redaktionen sluttet 31. oktober

75 KM

Bavnehøjtrappen, Løgstrup
PF Lars Kjeldsen
PA Kresten Jepsen
PF Kurt Lassen
PA Vagn Christensen

Eremitage, København
Gert Siholte

60 KM

Nr. Snede
Henning J. Rasmussen

Egetrappen, Bramdrupdam
PF Henry Laursen
PF Preben Hansen
PA Kristian Eriksen
Max Pedersen
Finn Laursen
Ole Madsen
Bent Dam Petersen

Grønsetrappen, Kallund
PF Regnar Jensen
PF John Svendsen
PF Niels Hesse
PA Karsten Andersen
Frank Bronlund Jensen
Rudi Haupt
Jes Dørf

3. Valdemar Sejr, Ringsted
PF Bruno Vind
PF Erik Hørdum
PA Lars Møller Sørensen
John Christensen
Søren Petersen
Leif Hansen

Bavnehøjtrappen, Løgstrup
PF Lars Kjeldsen
PA Kresten Jepsen

Herlufsholm, Næstved
Christian Königsfeldt
Per Jarl-Hansen
John Otto Raben-Levetzau

Eremitage, København
Niels Clausen
Søren Grasto

1. Thisted
Jan Brunsgaard
Lars Thornild
Erik Hasselstrøm

EN HALV MILLION

til de syge børn

SPEJDERHJÆLPEN 1964 SATTE NY REKORD!

I alt indtjente de 4 korps:

489.896 kr

(mod 461.000 i 1963)

Det Danske Spejderkorps
nåede i alt:

117.020 kr.

(mod 111.000 i 1963)

BRAVO & TAK

JULEGAVEIDEEER

ØNSK DIG JULEGAVER FRA DEPOTET

Benyt lejligheden til at ønske dig de ting du mangler for at din udrustning og dit udstyr bliver så fuldkomment som muligt. Brug julekataloget når familien spørger, hvad du ønsker dig.

Spejderønsker

Anorak! Denne er gledet ind som en naturlig ting der hører med til spejderuniformen.

Spejderanorakken er reglementeret overtøj hele året for spejdere og ulveunger.

Den er af ekstra svært khaki, imprægneret ekspeditionspoplin med lynlås i halsen og vindfang i ærmerne.

Drenge, størr. 8	44.50
10 - 12 - 14 - 16	49.50
Junior størr. 44 - 46 - 48	54.50
Voksen størr., 50 - 52 - 54	59.50
Voksen størr., 56 - 58	64.50

Knickers og skibukser - alle med foer.

Khaki fløj knickers	fra 40.50 til 60.50
Wilson knickers	fra 58.50 til 79.50
Skibukser, mørkeblå »Holmens«	fra 42.50 til 58.00

Skovmandsønsker

KIT-KAT pakmidler er simpelthen det bedste system for den »ældre« spejder.

KIT-KAT universal meis med taljerem og skulderremme	40.00
KIT-KAT rygsæk u. remme	33.50
KIT-KAT paksæk u. remme	27.85
KIT-KAT ransel compl.	97.00
KIT-KAT ransel compl., ekstra stor	112.00

KIT-KAT

Ulveungeønsker

Ulvetasker	10.85
Lommekompas	2.85 3.85 4.85
Feltflasker, plast	4.00
Feltflasker, aluminium 1/2 l	12.85
Bæltepung	4.00

Åbningstider omkring jul og nytår

17.-19. dec. og 21.-23. dec.	9.00-20.00
20. dec., søndag	16.00-20.00
24. dec. og 31. dec.	9.00-14.00

Postordrer som ønskes leveret inden jul, må være os i hænde inden den 19. december

SPEJDERNES LOMMEBOG 1965

er uundværlig for enhver spejder og ulveunge.

Skriv møder og ture op i den, når du har fået månedsprogrammet.

Indeholder en mængde nyttige ting, f.eks. atlas, flagkort, nødhjælp, knob o. s. v.

Kr. 4.50

Undgå ventetid!

Køb i god tid!

Benyt formiddags-timerne!

KORPSKONTOR:
Frydendalsvej 32, København V.
Tlf. (01) 831 VE 3666 og 3650.
Kontortid: 8-16. Lørdag lukket.

REDAKTION AF KORPSETS BLADE:

SPEJDERSPORT
Lektor Svend Ranvig,
Kongebrovej 28, Søra.
Tlf. (03) 635 Søra 857.
SPEJDERNES MAGASIN
Kontorchef Jørgen Tvergaard,
Ellegaardsvej 13, Trørød, pr. Vedbæk.
Tlf. (01) 89 16 19.

DET DANSKE SPEJDERKORPS DEPOT

NØRRE FARIMAGSGADE 39 . København K. . Telf. PA 4526

Odense:

Klostervej 19
Telf. (09) 11 24 18

Århus:

Frederiksgade 69
Telf. (061) 3 36 13

Aalborg:

Danmarksgade 3
Telf. (081) 3 87 33

Depotet er korpsets egen forretning og giver bonus til korpsets afdelinger